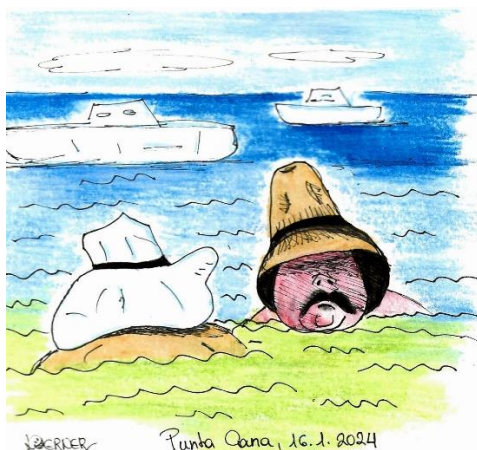

ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2024

15.1.2024 Όλος ο κόσμος είναι αγανακτισμένος που πάμε πάλι διακοπές, αφού ήμασταν στην Ισπανία μόνο τον Νοέμβριο. Μάθαμε ότι τον Ιανουάριο έχει λιγότερες φουρτούνες απ' ό,τι τον Φεβρουάριο, κι έτσι ταξιδεύουμε ήδη από τώρα. Υπάρχει πράγματι λιγότερος αέρας, αλλά βρέχει σχεδόν κάθε μέρα, οπότε τα καταφέραμε καλά, μπράβο μας... Πετάμε με την Swiss για Ζυρίχη και στη συνέχεια με την Edelweiss για Πούντα Κάνα. Ως συνήθως, το τρένο που μας μεταφέρει στην πύλη μας μας διασκεδάζει με γιόντελ, καμπάνες αγελάδων και ένα ηχηρό μουσουσου. Οι υπάλληλοι στον έλεγχο διαβατηρίων είναι φιλικοί, δε μας ενοχλούν με έλεγχο ασφαλείας, η πτήση είναι ήσυχη, η εξυπηρέτηση προσεκτική, η προσγείωση στην ώρα της. Αν το ταξίδι μας συνεχίσει τόσο βαρετό, θα πρέπει να εφεύρω κάτι για να κάνω την έκθεσή μου λίγο πιο συναρπαστική.

Η πρώτη στάση στο ταξίδι μας είναι το Melia Beach Resort Punta Cana. Πρόκειται για ένα γιγαντιαίο τουριστικό συγκρότημα με 24ωρη υπηρεσία μεταφοράς με ταξί, γιατί χρειάζεται τουλάχιστον μισή ώρα για να περπατήσει κανείς μέχρι τα μπαρ και τα εστιατόρια. Αφού κάνουμε check in, πάμε κατευθείαν στο lobby bar και απολαμβάνουμε την παράσταση μιας "τραγουδίστριας" που ουρλιάζει, προληπτικά, γιατί πραγματικά είμαι έτοιμη να τη σφάξω. Κλείνουν τα μεσάνυχτα, κάτι που είναι κρίμα, γιατί μέχρι τώρα είμαστε μόνο 24 ώρες ξύπνιοι. Απολαμβάνουμε μια τελευταία μπυρίτσα στην όμορφη μικρή βεράντα μας και κοιμόμαστε μέχρι τις 8 το πρωί, πράγμα που σημαίνει ότι έχουμε ήδη καταφέρει να προσαρμοστούμε στην τοπική ώρα.

16.1. Παίρνουμε πρωινό με θέα τη θάλασσα και στέλνω αμέσως μια φωτογραφία, γιατί η ζήλια στο σπίτι αυξάνει πάρα πολύ την ικανοποίησή μας. Πηγαίνουμε στην παραλία και παρατηρούμε μεγάλο αριθμό καπέλων στη θάλασσα, αυτό μας φέρνει γλυκές αναμνήσεις από την Ελλάδα. Γνωρίζουμε έναν άδοντο έμπορο σουβενίρ, τον Benjamin Franklin, αυτό μόνο κάνει το ταξίδι να αξίζει τον κόπο. Πουλάνε ό,τι μπορείτε να φανταστείτε: Εκδρομές, κοσμήματα, καπέλα, κοκτέιλ, καρύδες κ.λπ. κ.λπ. κ.λπ. κ.λπ. Οι τύποι που τρέχουν στην παραλία με εισαγόμενους παπαγάλους, ιγουάνα και μαϊμούδες και αφήνουν τους τουρίστες να βγάλουν φωτογραφίες για 5 δολάρια, είναι αποκρουστικοί.

Το βράδυ παίρνουμε το ταξί του ξενοδοχείου για να πάμε στο μπουφέ, όπου εντυπωσιαζόμαστε από το αλύπητο σέρβις. Είναι σαν να μας παίρνουν τα πιάτα και τα μαχαιροπήρουνα μετά από κάθε μπουκιά και πρέπει να τα κλέψουμε από άλλα τραπέζια μέχρι να μην υπάρχει ούτε ένα πιρούνι σε όλη την περιοχή. Τα "ασιατικά" πιάτα δεν είναι καθόλου νόστιμα, οπότε τρώμε λίγο τυρί - με τα δάχτυλά μας, γιατί τα μαχαιροπήρουνα έχουν τελειώσει. Στη συνέχεια πηγαίνουμε στο μπαρ, όπου σήμερα υπάρχει δομινικανή μουσική και παράξενοι άνθρωποι χορεύουν. Merengue;

17.1. Στο πρωινό, το μάζεμα των μαχαιροπήρουνων και των πιάτων συνεχίζεται και ευχόμαστε να έρθει η Ketty. Θα εκπαιδεύει τους σερβιτόρους σε χρόνο μηδέν. Σήμερα έχουμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε ένα μάθημα χορού στην πισίνα, όπου οι συμμετέχοντες ξεπερνούν ο ένας τον άλλον σε χάρη και γοητεία. Για λόγους προστασίας δεδομένων, δεν βγάζουμε φωτογραφίες και είμαι πολύ τεμπέλα για να ζωγραφίσω, οπότε θα πρέπει να το φανταστείτε μόνοι σας. Στη συνέχεια, πηγαίνουμε στο μπαρ της πισίνας και ο Jüti προσπαθεί να παραγγείλει τρεις μπύρες. Jüti: "Τρεις μπύρες, παρακαλώ". - Ο σερβιτόρος του δίνει μια μπύρα. - "Όχι, τρεις, παρακαλώ". - Σερβιτόρος: "Ναι, δύο". Ένας αληθινός Αϊνστάιν.

18.1. Σήμερα αφήνουμε την Πούντα Κάνα και πάμε στον Άγιο Δομίνικο. Ο Gilberto, ο μικρόσωμος, παχουλός και διανοούμενος οδηγός μας, μας παίρνει έγκαιρα, οδηγεί άνετα και μας εξηγεί πολλά. Είναι επικριτικός απέναντι στην αστυνομία και τους πολιτικούς και μοιράζεται μαζί μας τις γνώσεις του για τη χώρα και τους ανθρώπους της. Έχουμε ένα πολύ ενδιαφέρον και διασκεδαστικό τρίωρο ταξίδι μέχρι το ξενοδοχείο Caribe Colonial στη Zona Colonial του Αγίου Δομίνικου. Αφού εγκατασταθούμε, περπατάμε στον πεζόδρομο με τα σχετικά άσχημα, μοντέρνα κτίρια και τα πολλά παλιατζίδικα. Το πιο εντυπωσιακό είναι σίγουρα το sex shop, το οποίο πουλάει κυρίως τεράστιες κιλότες. Πώς είναι οι κανονικές κιλότες αν αυτές είναι οι σέξι;

Το βράδυ βρίσκουμε ένα μικρό ισπανικό μπαρ με μια ειδυλλιακή βεράντα. Τρώμε νόστιμα τάπας και απολαμβάνουμε την ατμόσφαιρα.

Πρέπει να πάμε για ύπνο λίγο νωρίτερα απόψε, γιατί αύριο έχουμε ...

19.1. ... μια ξενάγηση στην πόλη με τον ξεναγό Durán. Μας παίρνει από το ξενοδοχείο και μας δείχνει τα αξιοθέατα της αποικιακής συνοικίας.

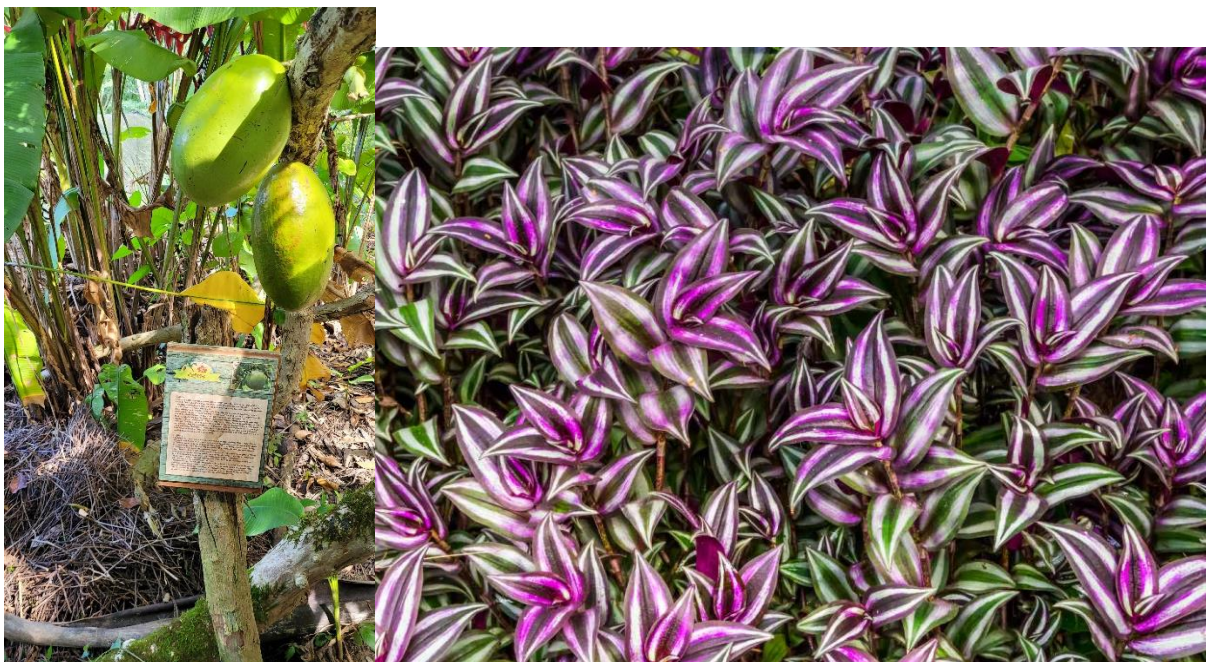

Βλέπουμε τον πιο παλιό καθεδρικό ναό και το πιο παλιό νοσοκομείο της Αμερικής, το παλιό δημαρχείο, ένα λύκειο, τα τείχη της πόλης και πολλά άλλα εντυπωσιακά κτήρια.

Το βράδυ βρίσκουμε ένα εστιατόριο στην κεντρική πλατεία (Restaurante El Conde) με δομινικανές λιχουδιές, όλες πολύ νόστιμες! Εκτός από τις λιχουδιές, μας σερβίρουν και ένα υπέροχο πρόγραμμα διασκέδασης, αφού η πλατεία είναι γεμάτη από αστείες φιγούρες, μεταξύ των οποίων και μια ψηλή, αδύνατη γυναίκα με πολύ ψηλά τακούνια, την οποία ο Jüti αποκαλεί "καμήλα". Όταν εκφράζω τον φόβο ότι σε λίγο θα φάει κάτι από το δέντρο, η Biggi παθαίνει κρίση γέλιου.

Λέω στους φίλους μας στη Χίο ότι ο παππούς του Μιχάλη Κολόμβου πρέπει να ανακάλυψε το νησί της Ισπανιόλας και ότι πρέπει να ρωτήσουν τον Μιχάλη γιατί το νησί δεν ονομάζεται Χιωτισσούλα ή Πυργουσιούλα. Ο γιος του Μιχάλη, ο Νίκος, υπόσχεται ότι θα υποβάλει σχετική καταγγελία στις αρχές.

20.1. Σήμερα φεύγουμε από τον Άγιο Δομίνικο και ξεκινάμε για το φυσικό πάρκο και το ξενοδοχείο του ταξιδιωτικού μας οργανωτή René και στη συνέχεια για το χωριό Cabarete. Στις 11 π.μ. μας παίρνει ο πιο αργός και βαρετός ταξιτζής στον κόσμο, οδηγεί "αγγλικά", δηλαδή, δεν οδηγεί ποτέ στη δεξιά λωρίδα. Ούτε και ταχύτητες πάνω από 80 χλμ/ώρα. Ο αυτοκινητόδρομος είναι γεμάτος μηχανάκια, πεζούς και πωλητές καρυδών και βλέπουμε αμέτρητες αφίσες προεδρικών εκλογών για τις εκλογές του Μαΐου. Ο ταξιτζής Gilberto μας είχε εξηγήσει ότι οι πρόεδροι είναι συνήθως σχετικά σοβαροί, αλλά οι οπαδοί τους είναι διεφθαρμένοι. Όταν ένα νέο κόμμα έρχεται στην εξουσία, καταλήγουν στη φυλακή. Αν παραμείνουν στην εξουσία, δεν τους συμβαίνει τίποτα. Αυτό ακούγεται κάπως λογικό και δικαιολογεί το υψηλό κόστος των προεκλογικών εκστρατειών. 4 ½ ώρες αργότερα, φτάνουμε τελικά στο φυσικό πάρκο Taino Village. Ένας ψηλός, αδύνατος και πολύ φιλικός Άγγλος μας ξεναγεί στο πάρκο, μας εξηγεί τα φυτά και μας διηγείται ανέκδοτα, μεταξύ των οποίων και αυτό: Μια Αγγλίδα μπέρδεψε τα φρούτα higüero που είχαν πέσει στο έδαφος με αυγά δεινοσαύρων. Το φυτό που ονομάζεται "περιπλανώμενος Εβραίος" έπρεπε να μετονομαστεί σε "περιπλανώμενος μάγκας", λόγω wokeness. Δεν θα μπορούσαμε ίσως να κάνουμε λίγο "gender" και να το λέμε "περιπλανώμενο κορίτσι";

Μετά τη βόλτα μας, ο Άγγλος μας κερνάει καφέ και φρούτα καραμπόλ, και ύστερα πάμε στο ξενοδοχείο του Ρενέ και της μητέρας του Brigitte. Τους δίνουμε τα σουβενίρ που περίμεναν: λάδι από κολοκυθόσπορους και άλλες λιχουδιές απ' την Αυστρία που δεν υπάρχουν στη Δομινικανή Δημοκρατία. Σε αντάλλαγμα παίρνουμε αβοκάντο και φρούτα του πάθους. Πίνουμε καφέ και μας λένε για την ευτυχισμένη ζωή τους εδώ, για το πώς δεν τους λείπει τίποτα και ότι δε θα μπορούσαν ποτέ ξανά να ζήσουν στην Ευρώπη. Αυτά θα τα ακούσουμε από αρκετούς ακόμη μετανάστες κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Ο René υπόσχεται να μας συνοδεύσει μέσω WhatsApp για το υπόλοιπο του ταξιδιού και εμείς αποχαιρετάμε για να πάμε αργά στο Cabarete. Κάνουμε check-in στο ξενοδοχείο Villa Taina και περνάμε το υπόλοιπο της βραδιάς χαλαρώνοντας στο μπαρ του ξενοδοχείου. Με τα πόδια μας στην άμμο, εννοείται, να μην έχουν αμφιβολίες οι ζηλιάρηδες φίλοι μας στην πατρίδα. 😊

21.1. Έχουμε μια μέρα ξεκούρασης, την οποία περνάμε κυρίως στην παραλία. Το βράδυ τρώμε αστακοπιτάκια και γαριδοπιτάκια και ψάρια με σάλτσα καρύδας στο εστιατόριο του ξενοδοχείου.

22.1. Η νέα μέρα μας υποδέχεται με μια τεράστια νεροποντή. Μετά από αρκετές εβδομάδες ξηρασίας, η χώρα ανασαίνει με ανακούφιση και χαίρεται με την πολυαναμενόμενη βροχή. Όχι εμείς, όμως! Με τον οδηγό Willi κατευθυνόμαστε στο Puerto Plata, όπου επισκεπτόμαστε το τοπικό βουνό που είναι καλυμμένο από ομίχλη και τον βοτανικό κήπο. Ο Willi μας εντυπωσιάζει με τις εκτεταμένες γνώσεις του για τα φαρμακευτικά και δηλητηριώδη φυτά. Για παράδειγμα, δεν ξέραμε ότι ο καρπός της guapávana μπορεί να καταστρέψει τα καρκινικά κύτταρα (κάτι που η φαρμακοβιομηχανία δεν θέλει να δημοσιοποιεί) και ότι ο χυμός από τα φύλλα της ρίγανης roleo βοηθά κατά των μολύνσεων των αυτιών. Στη συνέχεια μας δείχνει έναν φοίνικα φτέρη, το αρχαιότερο φυτό στον κόσμο. Ένας δυνατός αέρας ενώνεται με τη βροχή, κάτι που ο Willi λέει ότι είναι "καλό σημάδι" ότι τα σύννεφα θα φύγουν σύντομα. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, αναγνωρίζει περισσότερα τέτοια "καλά σημάδια"...

Πάμε σε μια φυτεία κακάο και ένα εργοστάσιο σοκολάτας που διευθύνεται από ανύπαντρες μητέρες. Εκεί αγοράζουμε λίγο κακάο, οπότε όλοι όσοι ήλπιζαν σε αυτό μπορούν να αναπνεύσουν με ανακούφιση. 😊 Στη συνέχεια επισκεπτόμαστε το λιμάνι του Πουέρτο Πλάτα και το φρούριο, ένα μουσείο κεκριμπариού και ένα μουσείο πούρων. Μην έχετε μεγάλες ελπίδες, δεν αγοράσαμε τίποτα από εκεί.

Στο Πουέρτο Πλάτα, επισκεπτόμαστε την αγορά και το ζαχαροπλαστείο Repostería Austríaca, το οποίο διευθύνει ένας μικροκαμωμένος, παχουλός και πολύ επιχειρηματικός Αυστριακός που ονομάζεται Richard. Μια μπάλα παγωτό κοστίζει 4 δολάρια χωρίς να είναι φτιαγμένη από χρυσό, και φυσικά εμείς οι ανόητοι τουρίστες το πληρώνουμε αυτό γιατί βρίσκουμε το μαγαζί "τόσο κουκλίστικο".

Ο Willi μας προσκαλεί στο σπίτι του για μεσημεριανό γεύμα και εντυπωσιαζόμαστε για άλλη μια φορά! Το όμορφο, μεγάλο σπίτι του, στο οποίο φιλοξενεί 8 αδέσποτα σκυλιά που αγνοούνται μεγαλόπρεπα από τη γάτα του σπιτιού, βρίσκεται ακριβώς στην άκρη του εθνικού πάρκου. Η σύζυγός του μας ετοιμάζει έναν νόστιμο μπουφέ, τον οποίο θα πρέπει να "θυμόμαστε, γιατί δεν θα ξαναφάμε τόσο καλά σε όλο το ταξίδι". Πολύ "ταπεινός", ο Willi, αλλά σίγουρα έχει δίκιο: μελιτζάνες τηγανητές, μπαλάκια γλυκοπατάτας, χοιρινό με σάλτσα λαχανικών, μπριζόλες κοτόπουλου σε σκούρα σάλτσα, φακές στιφάδο, ρύζι, φρούτα και χυμούς φρούτων. Νόστιμοοοοοο! Μετά ο Willi μας πηγαίνει πίσω στο Cabarete και παρατηρεί πολλά σημάδια μιας σύντομης βελτίωσης του καιρού στη διαδρομή. Τον αποχαιρετάμε μέχρι αύριο, γιατί την επόμενη μέρα έχουμε μπροστά μας ένα περιπετειώδες «σαφάρι» με τζιπ, που περιλαμβάνει τη διάσχιση άγριων ποταμών κ.λπ. Ανησυχώ λίγο... Πηγαίνουμε για λίγο στο μπαρ και "θαυμάζουμε" μια ορδή Σαξόνων που διασκεδάζουν πολύ. Φωνάζουν, χειροκροτούν, πίνουν, η αρχηγός της παρέας πετάγεται, αρπάζει έναν κοντό, παχουλό σερβιτόρο και τον αναγκάζει να χορέψει. Όταν στη συνέχεια αρχίζει να τον οδηγεί και τον βάζει να κάνει μια περιστροφή, αυτός φεύγει βιαστικά.

23.1. Η εκδρομή μας ακυρώνεται επειδή το ποτάμι έχει πλημμυρίσει και δεν μπορεί να διασχιστεί. Δεν είμαι σίγουρη αν είμαι λυπημένη ή όχι. 😊

24.1. Πρέπει να σηκωθούμε στις 6 το πρωί, γιατί ο Willi θα μας πάρει στις 7. Σήμερα ταξιδεύουμε στο βορειοδυτικότερο τμήμα της χώρας, στο Montecristi, την πιο ξηρή περιοχή της χώρας. Το βρίσκουμε απάνθρωπο, ξυπνάμε τόσο νωρίς μόνο στις διακοπές. Το ταξίδι μέχρι εκεί διαρκεί 3 ½ ώρες και βρέχει συνέχεια. Ο Willi μας καθησυχάζει ότι στο Montecristi υπάρχουν το πολύ 20 ημέρες βροχής το χρόνο. Έχουμε πετύχει μία από αυτές; Αλλά όταν φτάνουμε στο εθνικό πάρκο El Morro, καθαρίζει και απολαμβάνουμε μια ωραία, ζεστή μέρα με υπέροχες εντυπώσεις, πρώτα στο εθνικό πάρκο και μετά σε ένα μαγγροβιόφυτο δάσος.

Απολαμβάνουμε τη φύση, και μετά επισκεπτόμαστε το σπίτι και το μουσείο του μαχητή της ελευθερίας Máximo Gómez και στη συνέχεια τρώμε ένα καλό γεύμα σε ένα οικογενειακό εστιατόριο πριν επιστρέψουμε στο ξενοδοχείο μας.

25.1. Ο ταξιτζής Geraldo μας παίρνει στις 10 το πρωί για να μας μεταφέρει στο Las Galeras στη χερσόνησο Samaná. Προβλέπονται 2 στάσεις για κολύμπι, αλλά προτιμούμε να φτάσουμε στον προορισμό μας όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Το ξενοδοχείο Todo Blanco είναι πανέμορφο. Όπως υποδηλώνει και το όνομά του, είναι ένα λευκό κτίριο μέσα σε εκτεταμένους κήπους ακριβώς πάνω στην παραλία με άσπρη άμμο και φοίνικες. Είναι πραγματικά πανέμορφα εκεί. Το ξενοδοχείο έχει μερικές ελλείψεις να "προσφέρει", αλλά αυτές είναι ασήμαντες σε σύγκριση με το υπέροχο περιβάλλον! Υπάρχει ένα ωραίο μπαρ στον κήπο, όπου παίρνουμε το ποτό καλωσορίσματος, ενώ τα δωμάτια μας τακτοποιούνται. Όταν μπαίνουμε μέσα, είμαστε ενθουσιασμένοι με την πρώτη ματιά. Ένα μεγάλο, φωτεινό δωμάτιο με όμορφη βεράντα και ονειρική θέα στην παραλία. Στη συνέχεια όμως ανακαλύπτουμε μαύρη μούχλα στο μπάνιο και φρικάρουμε. Ο Jüti παραπονιέται αμέσως στον René και μας υπόσχεται ότι θα παρέμβει. Το βράδυ, η ρεσεψιόν μας διαβεβαιώνει ότι η μούχλα θα αφαιρεθεί όταν καθαριστεί το δωμάτιο αύριο.

Το βράδυ, πηγαίνουμε στην πόλη και βρίσκουμε ένα εστιατόριο, το El Conuco, όπου τρώνε σχεδόν μόνο ντόπιοι. Έχει μια ψησταριά με κάρβουνα που μυρίζει καταπληκτικά. Η ιδιοκτήτρια είναι φιλόξενη ("Claro, mi amor" είναι η απάντησή της σε όλα τα αιτήματά μου), το φαγητό και τα ποτά δεν είναι ακριβά και σίγουρα δεν είναι η τελευταία φορά που βρισκόμαστε σε αυτό το εστιατόριο! Πολλά φιλικά αδέσποτα σκυλιά σταματούν επίσης εδώ για μια μπριζόλα πριν από το ζευγάρισμα.

26.1. Δεν υπάρχει μπουφές πρωινού, αλλά μπορούμε να παραγγείλουμε κάθε είδους λιχουδιές: ζαμπόν, τηγανητά αυγά, φρεσκοστυμμένους χυμούς, αβοκάντο, γιαούρτι, τροπικά φρούτα, καφέ κ.λπ. Απλά έχουμε κάπως την αίσθηση ότι είναι λίγο αργοί, καθώς πρέπει να περιμένουμε μισή ώρα για να μας φέρουν το πρωινό. Αλλά δεν πειράζει, έχουμε χρόνο. Καλά, σήμερα έχουμε χρόνο...

Μετά το πρωινό, πηγαίνουμε στο χωριό για να αλλάξουμε χρήματα και να αγοράσουμε σαγιονάρες για τον Jüti. Βλέπουμε μερικά γραφικά μαγαζιά και γινόμαστε φίλοι με μια αστεία πωλήτρια. Κάνω το λάθος να ζητήσω "zaratillas" αντί για "chancletas", και τα "zaratillas" είναι σανδάλια με τακούνι, μου λέει και πεθαίνει από τα γέλια. "Χαχα, ο κύριος με τα ψηλά τακούνια, χαχαχαχαχα", σκάει απ' τα γέλια.

Περνάμε το υπόλοιπο της ημέρας σε άνετες ξαπλώστρες στον κήπο μας και στην παραλία - τι απόλαυση!

Λαμβάνω ένα μήνυμα από την αγαπητή μας γειτόνισσα Gabi, η οποία ρωτάει αν υπάρχουν επικίνδυνα "ζώα" εδώ στην παραλία. Ναι, φυσικά και υπάρχουν!

Το απόγευμα, βρίσκουμε το δωμάτιό μας ακαθάριστο και ακόμα με τη μούχλα στο μπάνιο. Ο René μας ρωτάει αν όλες οι ενοχλήσεις είχαν διορθωθεί και ο Jüti του περιγράφει την κατάσταση. Ο René τηλεφωνεί αμέσως στη διευθύντρια και κάνει φασαρία. Αυτό βοηθάει, γιατί 5 λεπτά αργότερα η καθαρίστρια βρίσκεται στην πόρτα. Κρίμα μόνο που ο Jüti είναι γυμνός εκείνη τη στιγμή. Της εξηγώ ότι καλύτερα να μην τον δει έτσι γιατί θα τρομοκρατηθεί. Χαχανίζει και υπόσχεται να επιστρέψει σε 10 λεπτά. Μου λέει ότι το δωμάτιο δεν έχει καθαριστεί επειδή η συνάδελφός της έχασε το κλειδί. Πρέπει να παραδώσουμε το κλειδί στη ρεσεψιόν το πρωί για να φτιάξουν αντίγραφο. Στη συνέχεια ο René μας στέλνει αυτό το υπέροχα μεταφρασμένο και καθησυχαστικό μήνυμα από την διευθύντρια: ... Όσον αφορά τη μούχλα, έχετε δίκιο... και σας υποσχόμαστε ότι οι ενοχλήσεις θα συνεχίσουν (αντί για «θα διορθωθούν»).

Πηγαίνουμε ξανά στο εστιατόριο El Conuco. Αυτή τη φορά τρώω τσιπούρα με λαχανικά, σάλτσα καρύδας και ρύζι – νόστιμο!!!

27.1. Σηκωνόμαστε νωρίς γιατί ο Jüti "ξέρει" ότι θα μας πάρουν για μια εκδρομή στις 9 το πρωί. Η Biggi το έχει ελέγξει αυτό στα έγγραφά της, πάντα τα ελέγχει όλα, οπότε υποθέτω ότι είναι σωστό. Επειδή χρειάζονται πάντα 30 με 45 λεπτά για να ετοιμάσουν το πρωινό, πρέπει να είμαστε εγκαίρως στο εστιατόριο. Ενώ καθόμαστε εκεί περιμένοντας, ξαφνικά περνάει ένας περιπατητής συνοδευόμενος από έναν σκύλο και ένα μικρό κατσικάκι με ένα κουδούνι στο λαιμό του. Συγκινητικό, ειδυλλιακό και σίγουρα η καλύτερη φωτογραφία όλων των εποχών, αν κάποιος από εμάς είχε το μυαλό να αντιδράσει. Δεν είναι δυνατόν τις πρώτες πρωινές ώρες, αλλά μάλλον μπορείτε να φανταστείτε τη σκηνή μόνοι σας. 😊 Όταν κανείς δεν μας παίρνει, ο Jüti μας λέει ότι αυτό είναι περίεργο, αφού σήμερα είναι 28 Ιανουαρίου και η ώρα είναι σωστή. Δυστυχώς, η Biggi έλεγξε μόνο την ώρα αλλά όχι την ημερομηνία. Εγώ θα ήξερα τη σωστή ημερομηνία, αλλά δεν με ρώτησαν και είχα εμπιστευτεί τυφλά στους δύο freaks του ελέγχου. Έτσι η εκδρομή θα γίνει αύριο, αλλά είναι κρίμα γιατί ο Antony θέλει να μας επισκεφτεί αύριο. Επικοινωνώ μαζί του και μπορεί να το αναβάλει για τη Δευτέρα, ευτυχώς!

Όπως μας ζητήθηκε, παραδίδουμε το κλειδί του δωματίου στη ρεσεψιόν. Μετά περπατάμε για 20 λεπτά κατά μήκος της παραλίας και μέσα από ένα ειδυλλιακό φοινικόδασος μέχρι να φτάσουμε σε μια υπέροχη ονειρική παραλία που προστατεύεται από έναν ύφαλο. Μια χούφτα κολυμβητές, ένας πωλητής καρυδών, ένας "ψαράς" με μάσκα δύτη και καμάκι (που αργότερα πιάνει πράγματι ένα μεγάλο ψάρι), μερικά άλογα, σκυλιά και φοίνικες, τίποτε

άλλο. Ξαφνιαζόμαστε πολύ όταν ένα από τα άλογα ξαφνικά απομακρύνεται και πηγαίνει για μπάνιο. Το θαυμάζουμε για 10 λεπτά και στη συνέχεια βγαίνει πάλι ήσυχα από το νερό.

28.1. Με τον οδηγό Gringo και τον ξεναγό Thomas από την Κάτω Βαυαρία, ξεκινάμε για μια από τις πιο διασκεδαστικές εκδρομές των διακοπών, επειδή ο Thomas είναι ένας ασταμάτητος πολυλογάς. Μας διηγείται διαρκώς τις πιο απίστευτες ιστορίες και προσπαθώ να απομνημονεύσω ένα μέρος τους, ώστε να μπορώ να μεταδώσω τη σοφία ενός Βαυαρού που ζει στη Δομινικανή Δημοκρατία εδώ και 30 χρόνια. Δεν του έχει μείνει τίποτα από τη γερμανική νοοτροπία, δηλώνει με υπερηφάνεια, μας μιλάει όμως επίμονα στο πληθυντικό σε όλη τη διάρκεια της εκδρομής. Υποθέτω ότι τελικά εξακολουθεί να είναι λίγο Γερμανός... Μας μιλάει για τον ενθουσιασμό των Δομινικανών όταν τοποθετήθηκαν οι πρώτες προστατευτικές μπάρες στους δρόμους. Χάρηκαν που είχαν κατασκευαστεί παγκάκια και απλώστρες και τα χρησιμοποιούσαν για τους σκοπούς αυτούς. Τα εμπόδια στους δρόμους που δυσκολεύουν τους οδηγούς στην υπερβολική ταχύτητα, ονομάζονται εδώ "ξαπλωμένοι αστυνομικοί", και οι πάγκοι με τα μπουκάλια μπύρας που βλέπουμε παντού είναι "βενζινάδικα", γιατί δεν μπορεί να περιμένει κανείς από τους ανθρώπους να οδηγήσουν αρκετά χιλιόμετρα μέχρι τα πραγματικά βενζινάδικα. Έτσι, η βενζίνη γεμίζεται σε μπουκάλια μπύρας και πωλείται σε αυτά τα τραπέζια.

Εδώ υπάρχουν φίδια και αράχνες που είναι μόνο "λίγο" θανατηφόρα, πράγμα που σημαίνει ότι "δεν πεθαίνεις αμέσως". Πριν από τριάντα χρόνια, όταν δεν μιλούσε καθόλου ισπανικά, ήθελε χαρτί υγείας σε έναν ξενώνα. Χρησιμοποίησε τη νοηματική γλώσσα για να

γίνει κατανοητός, ευτυχώς δεν μας δείχνει πώς, και ο οικοδεσπότης του έδωσε ένα μασημένο κολοκύθι καλαμποκιού. Στη συνέχεια κάθισε στην τουαλέτα απελπισμένος γιατί δεν ήξερε πώς να το χρησιμοποιήσει με τον λιγότερο επώδυνο τρόπο. Όταν έφυγε ξανά από την τουαλέτα μετά από αρκετό καιρό, βρέθηκε αντιμέτωπος με 20 ζευγάρια ενδιαφερόμενων ματιών. Ο σπιτονοικοκύρης φαινόταν να έχει μαζέψει όλη τη γειτονιά. Εξακολουθώντας να είναι σοβαρά ψυχοτραυματισμένος, αγόρασε στη συνέχεια 120 ρολά χαρτί υγείας στο Santo Domingo. Οι πολλές διακοπές ρεύματος τότε ήταν δύσκολες, ειδικά στο κομμωτήριο και στον οδοντίατρο. Και η ψυχραιμία των Δομινικανών γιατρών απέναντι στους πόνους των ασθενών τους: Κάποτε του έδωσαν γύψο για έναν τραυματισμό σε μια άρθρωση, αλλά ήταν πολύ σφιχτός. Μετά από λίγες ημέρες, παρατήρησε ότι τα δάχτυλά του είχαν αρχίσει να μελανιάζουν. Πήγε λοιπόν στο νοσοκομείο και ζήτησε: "Σας παρακαλώ, κόψτε τον". - "Εντάξει, εκεί;" ρώτησε ο γιατρός δείχνοντας τον ώμο του. "Μα όχι το χέρι, τον γύψο", ψέλλισε τρομαγμένος. «Εντάξει, ό, τι θέλεις», είπε ο γιατρός. Οι Δομινικανοί συχνά δεν γνωρίζουν πολύ καλά τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας, επειδή μπορούν να αγοράσουν άδεια οδήγησης με 80 δολάρια και δεν χρειάζεται να πάνε σε σχολή οδήγησης. Έτσι, ο παρακάτω διάλογος εκτυλίχθηκε κατά τη διάρκεια ενός τροχονομικού ελέγχου. Αστυνομικός: "Έχεις πιει;" - Παραβάτης: "Τι σε νοιάζει εσένα;" - "Θα σου βάλουμε πρόστιμο". - "Τι είναι αυτό;" - "Ένα κομμάτι χαρτί που λέει ότι πρέπει να πληρώσεις πρόστιμο", λέει και του το δίνει. - "Όχι, ευχαριστώ, δεν το χρειάζομαι". Με αυτά τα λόγια, ο παραβάτης επέστρεψε το πρόστιμο στον αστυνομικό. Η γερμανική νοοτροπία του προγραμματισμού είναι ακατανόητη για τους Δομινικανούς. Γερμανός: "Πρέπει να γράψω μια ταινία στην τηλεόραση την επόμενη Πέμπτη στις 8 μ.μ., γιατί δεν θα είμαι σπίτι εκείνο το βράδυ". - Δομινικανός: "Βουντού;;;" - "Όχι, οδηγός τηλεόρασης". - "Αλλά πώς γίνεται να ξέρεις ήδη τι θα κάνεις την επόμενη εβδομάδα????". Ο Thomas μιλάει για μικρούτσικη εκλογική απάτη, για παράδειγμα το γεγονός ότι ο νικητής των εκλογών σε μια πόλη με 300.000 κατοίκους έλαβε 400.000 ψήφους. Και για τους δύσκολους πελάτες. Υπήρχε ένα χρηματοκιβώτιο επίδειξης στη ρεσεψιόν ενός ξενοδοχείου, όπου έδειχναν στους πελάτες πώς λειτουργεί το χρηματοκιβώτιο. Ένας κύριος από τη Γερμανία εκνευρίστηκε τρομερά, λέγοντας ότι ένα τέτοιο ενοικιαζόμενο χρηματοκιβώτιο ήταν απαράδεκτη απαίτηση γιατί δεν μπορούσε να κουβαλάει το χρηματοκιβώτιο όλη μέρα. Στη συνέχεια του εξηγήθηκε ότι είχε ένα σταθερό χρηματοκιβώτιο στο δωμάτιό του και αυτό τον ηρέμησε και πάλι.

Αυτό είναι ένα μικρό μέρος των ιστοριών του, το μόνο που έχω θυμηθεί, και τώρα συνεχίζουμε την εκδρομή μας. Ο Thomas μας πηγαίνει σε μια παραλία με ένα δάσος μαγκρόβιων, μέσα από το οποίο κινούμαστε με μια μικρή βάρκα. Εκεί υπάρχει μια φυσική πισίνα που οι ντόπιοι αποκαλούν "λουτρό της αγάπης". Βλέπουμε εκεί πολλά ζευγάρια, αλλά και έναν μοναχικό φαλακρό άνδρα που κοιτάζει με ελπίδα όλες τις διερχόμενες βάρκες. Στην επιστροφή, τον βλέπουμε ακόμα να στέκεται εκεί... Συνεχίζουμε για την όμορφη παραλία Rincón, η οποία ευτυχώς έχει κηρυχθεί από την κυβέρνηση ως εθνικό πάρκο, αφού αρκετές ξενοδοχειακές αλυσίδες θα ήθελαν να χτίσουν αμέσως πάνω της. Στη Δομινικανή Δημοκρατία, η καταστροφή της φύσης αποτρέπεται κεντρικά και δεν προωθείται επίμονα από τις εταιρείες που αγαπούν τη τσιμεντοποίηση και τους φίλους δημάρχους, όπως συμβαίνει στην Αυστρία. Κολυμπάμε, απολαμβάνουμε την παραλία, τρώμε κάτι και στη συνέχεια πηγαίνουμε στην Boquita del Diablo, μια σχισμή περίπου 50 μέτρα από την ακτή. Το κύμα αναγκάζει το νερό και τον αέρα να εισέλθουν στη σχισμή. Ο ατμός πετάγεται σφυρίζοντας και βουίζοντας και ένα ουράνιο τόξο σχηματίζεται πίσω από κάθε πίδακα.

Μετά ο Thomas μας πηγαίνει πίσω στο ξενοδοχείο μας, όπου μας λένε ότι δυστυχώς το δωμάτιό μας δεν μπορούσε να καθαριστεί επειδή το κλειδώσαμε το πρωί, παρόλο που δεν είχαν καταφέρει να αντιγράψουν το κλειδί χθες. Θα έπρεπε να είχαμε αφήσει την πόρτα του δωματίου ανοιχτή όλη την ημέρα, διότι, σύμφωνα με τα λόγια του ρεσεψιονίστ, "πάντα προσέχουμε τα πράγματα, τίποτα δεν χάνεται". Δεν πειράζει που η ρεσεψιόν είναι αφύλακτη για ώρες κάθε μέρα και που τα δωμάτιά μας βλέπουν μακριά από το κεντρικό κτίριο. Είναι κάπως αξιοθαύμαστο το πώς τηρούν την υπόσχεσή τους να συνεχίσουν με τις ενοχλήσεις.

Το βράδυ πάμε πάλι στο El Conuco. Μας αρέσει πολύ εκεί, δονείται από ζωή, γέλια, περαστικά ή/και αυθόρμητα παρκαρισμένα μηχανάκια με τουλάχιστον 2, κατά προτίμηση χοντρούς, ανθρώπους πάνω τους, παιδιά, σκυλιά, δυνατές φωνές, μια υπέροχα μυρωδάτη ψησταριά, Δομινικανοί με τα κυριακάτικα τους, δηλαδή με χοντρά περιλαίμια και δαχτυλίδια με σφραγίδες. Ούτε καν ο καπνός της ψησταριάς δεν μπορεί να κρύψει το γεγονός ότι δεν καπνίζονται μόνο τσιγάρα και πούρα. Είναι το τελευταίο μας βράδυ εδώ, γιατί αύριο είναι αργία και το El Conuco θα παραμείνει κλειστό. Ευτυχώς, δεν ξέρουμε ακόμα πόσο θα μας λείπει το εστιατόριο και ο τόπος γενικότερα.

29.1. Ο Antony φτάνει ακριβώς στις 9 το πρωί με το μηχανάκι του από το Las Terrenas. Στην πραγματικότητα θέλαμε να έχουμε τελειώσει με το πρωινό μέχρι αυτή την ώρα, αλλά σήμερα τους πήρε 50 λεπτά, οπότε δυστυχώς... Μπορεί να μείνει μόνο μέχρι το μεσημέρι, γιατί το απόγευμα πρέπει να δουλέψει στο παραλιακό μπαρ του ξενοδοχείου Alisei, όπου μείναμε πριν από δύο χρόνια. Έτσι δεν μπορούμε να περάσουμε μια μέρα για μπάνιο μαζί του, αλλά τουλάχιστον μπορούμε να κουβεντιάσουμε για λίγες ώρες.

Περνάμε το υπόλοιπο της ημέρας χαλαρώνοντας στην παραλία, αναρωτιόμαστε γιατί η καθαρίστρια χρειάζεται πάλι το κλειδί του δωματίου μας για να το καθαρίσει και λαμβάνουμε ένα φωνητικό μήνυμα από την διευθύντρια που μας ζητάει να το παίξουμε στο μπαρ για να μας κεράσουν ένα κοκτέιλ ή ένα ποτήρι σαμπάνια ως αποζημίωση. Αλλά αυτό είναι πραγματικά πολύ ηλίθιο για εμάς, σίγουρα δεν πρόκειται να παρακαλέσουμε για ένα ποτό. Δε χρειαζόμαστε τη ελεημοσύνη τους.

Το βράδυ πάμε για δείπνο σε ένα όμορφο εστιατόριο και καταλαβαίνουμε ότι απόψε πρέπει να βρέχει, αλλιώς θα μας ήταν πολύ δύσκολο να αποχαιρετιστούμε.

30.1. Στις 10 το πρωί, καθόμαστε στη ρεσεψιόν για να περιμένουμε την παραλαβή μας. Φτάνει ένα ταξί, αλλά ο οδηγός επιμένει να ψάχνει για μια Sarah Morrison για να την πάει στη La Romana. Θα θέλαμε να πάμε στη Λα Ρομάνα μαζί του, αλλά δυστυχώς τα ονόματά μας δεν είναι Sarah Morrison, του λέω. Κοιτάζει στα χαρτιά του και βρίσκει τα ονόματά μας, οπότε τελικά πάμε μαζί του. Τον λένε Dionisio και μπορεί να μας δείξει και να μας εξηγήσει πολλά, μας λέει. Αυτό είναι καλό, γιατί τον ρωτάω, γιατί πολλά μαγαζιά έχουν πολύχρωμες πινακίδες που γράφουν "Hoy no fío. Mañana fío.", που σημαίνει "Σήμερα εμπιστεύομαι. Αύριο δεν εμπιστεύομαι.". "Fiar" σημαίνει επίσης "δίνω πίστωση", μου εξηγεί. Έτσι, κάθε μέρα λέει: "Σήμερα δεν δίνω πίστωση, αλλά αύριο". Αυτό σημαίνει ποτέ. Τόσο έξυπνοι. 😊

Στην περιοχή γύρω από τον Άγιο Δομίνικο, ο Dionisio μας δείχνει τους παράδρομους που ο δικτάτορας Trujillo είχε κατασκευάσει ειδικά εκείνη την εποχή, ώστε να μην χρειάζεται να επιστρέψει από τον δρόμο που είχε έρθει. Κάποιοι τον περίμεναν για να τον δολοφονήσουν, οπότε πήρε έξυπνα τον άλλο δρόμο. Αναρωτιέμαι γιατί δεν του έστησαν παγίδα και στους δύο δρόμους, και ο Jüti ξέρει την απάντηση: "Δεν το σκέφτηκαν αυτό".

Φτάνουμε στο Hilton La Romana κοντά στο Bayahibe. Από τη βαριά φυλαγμένη πύλη εισόδου μέχρι τη ρεσεψιόν, είναι 10 λεπτά οδήγησης - ένα φρούριο! Στη συνέχεια μας μεταφέρουν από την κανονική ρεσεψιόν στην παγωμένη ρεσεψιόν premium, όπου μας δίνει οδηγίες μια γλυκομίλητη και υπερβολικά φιλική ρεσεψιονίστ. Πρώτα απ' όλα, είναι σημαντικό να γνωρίσουμε ότι πρόκειται για ένα απολύτως μη καπνιστικό ξενοδοχείο και ότι επιτρέπεται να καπνίσουμε μόνο στις καθορισμένες μαύρες κολώνες που βρίσκονται σε διάφορα σημεία του συγκροτήματος. Βρέχει καταρακτωδώς, οπότε μπορούμε να ξεχάσουμε τις κολώνες αυτές. Όταν εκφράζω την απογοήτευσή μου, η Biggi με μαλώνει: "Εδώ είναι Αμερική, έτσι είναι". Δεν μπορεί να ξέρει ότι είμαστε εδώ στη Δομινικανή Δημοκρατία και όχι στην Αμερική. Πρέπει να συμπληρώσουμε και να υπογράψουμε μερικά έντυπα, που πιθανώς περιλαμβάνουν τη συμφωνία μας σε διάφορες ποινές για τυχόν παραβάσεις. Δε διαβάζουμε καν τα έντυπα, υπογράφουμε τα πάντα υπάκουα, θα αντέχουμε τις 6 μέρες. Ουπς, κάτι δεν πάει καλά. Στην πραγματικότητα θέλαμε να απολαύσουμε τις διακοπές μας, όχι να τις αντέξουμε... Αλλά πριν μας οδηγήσουν στα premium δωμάτιά μας, τις βλέπω, τις πιο συμπαθείς Καναδέζες στον κόσμο: κάθονται στο πεζούλι του λόμπι και καπνίζουν. Ρωτάω μια από αυτές αν τους επιτρέπεται να το κάνουν και μου λέει ότι αυτή και οι άλλοι παραβάτες καπνίζουν εδώ και δύο εβδομάδες και κανείς δεν λέει ποτέ τίποτα. Στη συνέχεια βλέπουμε ότι σύννεφα καπνού υψώνονται και από τις διάφορες βεράντες, αν και η κατανάλωση καπνού στις σουίτες υπόκειται σε πρόστιμο 250 δολαρίων. Το βράδυ όντως καθόμαστε σε αυτό το πεζούλι και "απολαμβάνουμε" το απεριόριστο βιολί ενός "ταλαντούχου" βιολιστή με την μπύρα και το κοκτέιλ μας.

31.1. Παίρνουμε πρωινό σε ένα από τα ειδικά εστιατόρια, επειδή το ρεστοράν του μπουφέ ήταν πολύ σκοτεινό και πολύ κρύο για εμάς χθες το βράδυ. Όλα είναι καλά και φρέσκα, έχω σχεδόν καλή διάθεση. Στη συνέχεια πάμε στην παραλία. Ως premium πελάτες, μας επιτρέπεται να χρησιμοποιούμε το δικό μας τμήμα της παραλίας, που ονομάζεται Enclave, όπου οι πρωτόγονοι από την Αυστρία, τη Γερμανία και τον Καναδά καταλαμβάνουν τις ξαπλώστρες με ίδιο τρόπο όπως και οι "απλοί" άνθρωποι στα "φτηνά" τμήματα της παραλίας. Δεν ξέρω καν γιατί είμαστε "premium", ο διοργανωτής πρέπει απλώς να το

έκλεισε για εμάς. Η παραλία είναι πανέμορφη, τα νερά είναι λάδι, ελάχιστα πειραγμένα από τους selfie-λίθιους που βαδίζουν στα ρηχά. Οι ψυχαγωγοί που ουρλιάζουν και χοροπηδάνε μεταδίδουν τη χαρούμενη νοοτροπία της Δομινικανής Δημοκρατίας - δεν γίνεται πιο αυθεντικό από αυτό. Ειδικά όταν το όλο πράγμα αποδεικνύεται αργότερα ότι είναι ένας διαγωνισμός push-up. Στη 1 το μεσημέρι είμαστε σχεδόν μόνοι, επειδή όσοι έχουν πεινάσει από το πρωινό και το σνακ μετά το πρωινό, ορμούν στον μεσημεριανό μπουφέ. Τώρα μπορούμε επιτέλους να απολαύσουμε την παραλία.

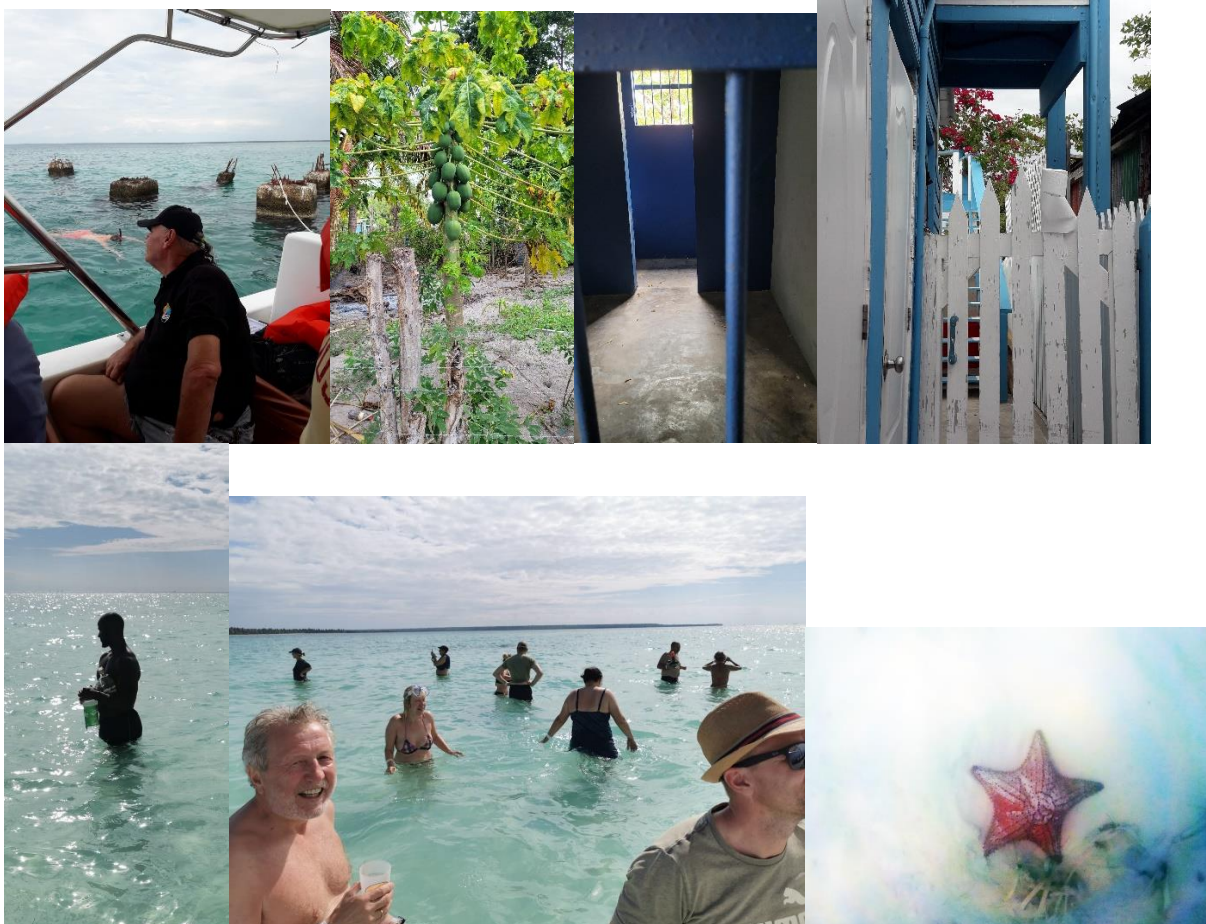
Το βράδυ τρώμε στο μεσογειακό εστιατόριο και μένουμε και πάλι έκπληκτοι. Μόλις καθόμαστε, ο σερβιτόρος μας θάβει κάτω από μεγάλα, βαριά μενού και δεν προλαβαίνω να κρεμάσω εγκαίρως την τσάντα μου στην πλάτη της καρέκλας. Προσεκτικός και αποφασιστικός, φέρνει αμέσως ένα μπαρόκ ράφι, μια κρεμάστρα για τσάντες, από αυτές που βρίσκεις πραγματικά μόνο σε "αμερικανικούς" ναούς πέντε αστέρων. Σκάω απ' τα γέλια, αλλά ο σερβιτόρος νομίζει ότι χαμογελάω φιλικά, όπως πρέπει. Τρώμε αρκετά καλά και στη συνέχεια πάμε στο πεζούλι μας, όπου ολοκληρώνουμε τη βραδιά με μπύρα ή/και κοκτέιλ.

1.2. Πάμε εκδρομή στο νησί Saona. Καθώς φεύγουμε από το ξενοδοχείο, ο φρουρός ασφαλείας του ξενοδοχείου μας ανακρίνει και μας εκφοβίζει για να αποκαλύψουμε τους αριθμούς των δωματίων μας και τον προορισμό της εκδρομής μας. Τα πάντα σημειώνονται προσεκτικά σε έναν γκρίζο φάκελο και στη συνέχεια μας επιτρέπεται να φύγουμε. Οι ξεναγοί μας είναι ο Christian και ο φίλος μάγκας Mobbel, ο οποίος "θα βούλιαζε τη βάρκα μας αν δεν υπήρχαν αρκετοί άνθρωποι που κάθονταν στην άλλη πλευρά για να εξισορροπήσουν το βάρος". Όλοι γελάνε με αυτό το πετυχημένο αστείο, θα είναι μια

διασκεδαστική εκδρομή, ρε φίλε, χάχαχα... Με κινητήρια δύναμη δύο μηχανές των 200 ίππων, το σκάφος μας τρέχει στη θάλασσα υπό καταρρακτώδη βροχή. Σκυμμένη και κρατώντας το σκουφάκι μου, λέω στον Jüti ότι απολαμβάνω τώρα τις διακοπές μου. Σκάμε απ' τα γέλια για πρώτη φορά σήμερα. Στη Saona, ο καιρός είναι και πάλι καλός και παίρνουμε Santo Libre (ρούμι με Sprite) και κέικ καρύδας από τον όμορφο βαρκάρη "Μυς". Ενώ κολυμπάω, και η διάθεσή μου αλλάζει από βροχερή σε ηλιόλουστη.

Φτάνουμε σε ένα χωριό όπου υπάρχουν μικρά σπίτια, κήποι, καταστήματα με σουβενίρ, 2 εστιατόρια, ένα κέντρο εκτροφής χελωνών και μια φυλακή. Ο Mobbel είναι περήφανος γιατί γνωρίζει τον διευθυντή και του επιτρέπεται να μας δείξει τα κελιά, επειδή κανείς δεν είναι μέσα αυτή τη στιγμή. Εμπνευσμένος από την ατμόσφαιρα, μοιράζεται λίγο από τη δική του εγκληματική νοοτροπία: "Δε θα μπορούσα να προσαρμοστώ πια στη Γερμανία. Μετά από μια εβδομάδα θα ήμουν στη φυλακή και πέντε άτομα στο νεκροταφείο". Σιγά-σιγά μου αρέσει όλο και περισσότερο. Πηγαίνουμε στο εστιατόριο και εντυπωσιαζόμαστε από την πρωτότυπη τουαλέτα, όπου ο φράχτης του κήπου χρησιμεύει ως θήκη για τα ρολά τουαλέτας. Στη συνέχεια πάμε σε μια αμμουδιά όπου το αξιοθέατο είναι οι κόκκινοι αστερίες. Ξεκινάω να κολυμπάω με αναπνευστήρα, τους βλέπω και φωνάζω στον Jüti να πάρει τη μάσκα δύτη του από τη βάρκα και να έρθει να ρίξει μια ματιά. Έχει καλή πρόθεση, αλλά δυστυχώς ο "Μυς" του δίνει ένα Santo Libre. Έτσι, πρέπει να αναβάλει το κολύμπι για αργότερα. Στη φωτογραφία φαίνεται πόσο υποφέρει γι' αυτό. 😊

Ο Μόμπελ

2.2. Το πρωινό στον μπουφέ του εστιατορίου είναι πολύ νόστιμο, ειδικά το γιαούρτι με φρέσκα φρούτα του πάθους, υπέροχο!

Περνάμε μια μέρα κολυμπώντας στην παραλία του ξενοδοχείου, η θάλασσα είναι λάδι, το κολύμπι είναι απόλαυση! Το βράδυ δοκιμάζουμε το εστιατόριο Mare και συνειδητοποιούμε ότι είναι το καλύτερο σε όλο το ξενοδοχείο. Σεβίτσε γαρίδας και παρόμοιες λιχουδιές, θαυμάσια! Μετά το δείπνο, το σκάμε! Η Biggi θα προτιμούσε να μείνουμε στο ξενοδοχείο, επειδή "όλα είναι ήδη πληρωμένα εδώ", αλλά εμείς θέλουμε να απολαύσουμε μερικές μπύρες στην ελευθερία. Περπατάμε 10 λεπτά κατά μήκος της παραλίας μέχρι το χωριό Bayahibe, όπου υπάρχουν πολλά ωραία μπαρ και εστιατόρια. Όταν φεύγουμε από το συγκρότημα, μας ανακρίνουν φυσικά ξανά, αλλά ο φρουρός παίρνει σχετικά ήρεμα την ψευδή δήλωσή μου ότι θέλουμε να κολυμπήσουμε στην Κίνα. "Εντάξει, ευχαριστώ", λέει. Βρίσκουμε ένα όμορφο μπαρ στο χωριό όπου απολαμβάνουμε την απόδρασή μας, είμαι πολύ ικανοποιημένη.

3.2. Μετά το πρωινό, η Biggi ξαπλώνει στην παραλία, αλλά ο Jüti και εγώ θέλουμε να γνωρίσουμε το Bayahibe και κατά τη διάρκεια της ημέρας και δεν απογοητευόμαστε. Μια ζωντανή, πολύχρωμη μικρή πόλη με ένα λιμανάκι για τα εκδρομικά σκάφη, θαλασσοπούλια, πρωτότυπα μαγαζιά, μια ωραία αλλαγή από το πολυτελές ξενοδοχείο μας.

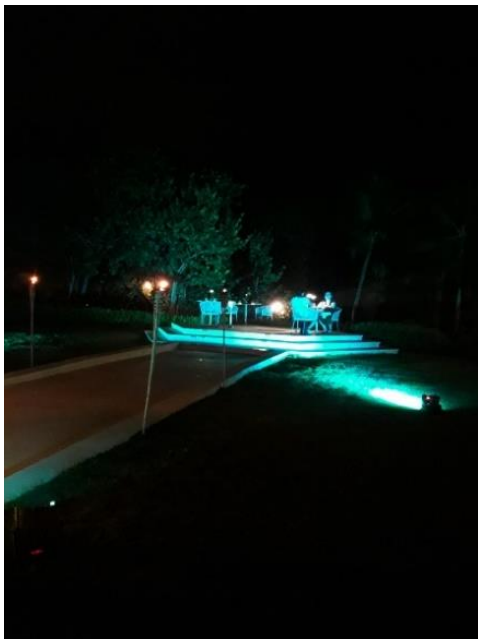

Επιστρέφουμε στο ξενοδοχείο και παρακολουθούμε μερικούς «φίνους κυρίους» στην παραλία. «Χαχαχά, έχω καραϊβικά ιλαρά!», φωνάζει ενώ βάζει το αντηλιακό γαλάκτωμα στην κοιλιά του.

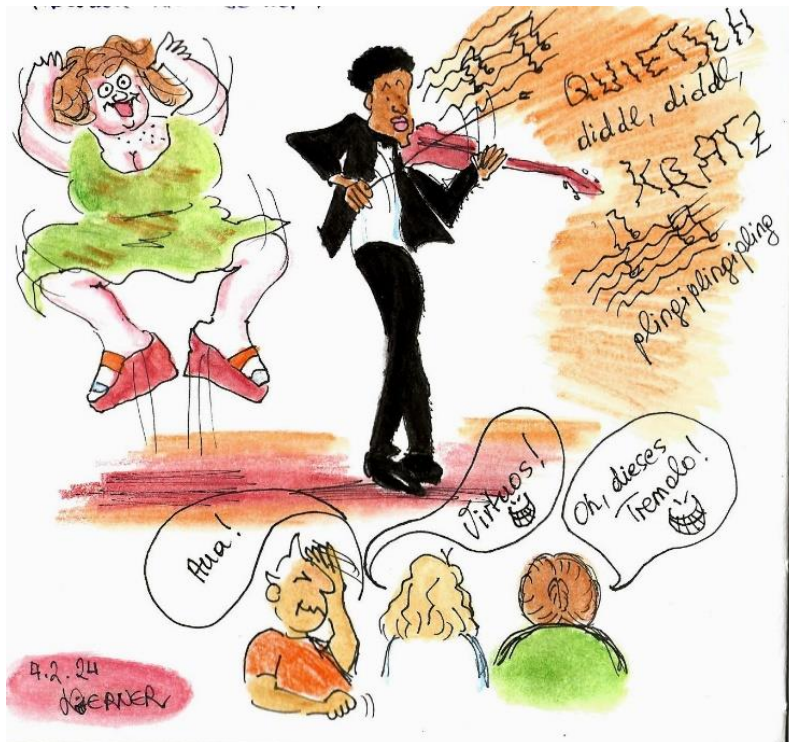

Το απόγευμα, περίεργοι πωλητές κυκλοφορούν στο συγκρότημα. Τι θέλουν; Σίγουρα δεν είναι οι τύποι που μας ρωτούν συνεχώς για την "ικανοποίησή" μας. Αλλά μετά ένας από

αυτούς μας μιλάει και τώρα όλα είναι ξεκάθαρα. Μπορούμε να φάμε σε ένα γκαλερί στο κέντρο του συγκροτήματος και μπορούμε να επιλέξουμε από όλα τα μενού των εστιατορίων. Αυτό το ρομαντικό πολυτελές δείπνο μας το παρέχουν αν επιλέξουμε ένα μπουκάλι κρασί, μας εξηγούν και μας δίνουν την αντίστοιχη λίστα κρασιών. 30 δολάρια για ένα μπουκάλι Chardonnay είναι η ελάχιστη τιμή αν θέλουμε να πάρουμε μέρος. Εμείς αρνούμαστε, τσιγκούνηδες και βαθιά στεναχωρημένοι, και όταν το βράδυ συνειδητοποιούμε τι χάσαμε, μας κυριεύει ακόμη και ένα ελαφρύ αίσθημα απελπισίας. Στην πραγματικότητα υπάρχουν δύο τυχεροί άνθρωποι τυλιγμένοι σε απαλό τirkουάζ φως, είναι απίστευτο αυτό που χάσαμε, και είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι πραγματικά βρήκαν δύο βλάκες γι' αυτό. Μετανιωμένοι, τραβάμε στο Mare, όπου οι φιλικόι σερβιτόροι μας "βασανίζουν" με υπέροχο φαγητό. 😊 Στη συνέχεια, βιώνουμε μια ιδιόρρυθμη βραδιά σιωπηλής ντίσκο στο μπαρ του λόμπι με τον υπερβολικό, σούπερ ζωντανό, αστείο, γκέι με "σπασμένο καρπό", Χουάν Κάρλος. Χαχανίζει ότι προτιμάει τη Δομινικανή μουσική από τη διεθνή και, χααααχ, στριγκλιά, σοκ, έχει ξεχάσει το όνομα της συναδέλφου του, ααααααααααα, Marylen, το θυμάται πάλι. Από εδώ και πέρα θα εκπληρώνει όλες τις επιθυμίες μας, να έρθουμε να χορέψουμε, ζητωκραυγάζει και φεύγει πετώντας σαν πεταλούδα.

4.2. Επειδή η κάρτα του δωματίου μας δεν λειτουργεί, πρέπει να πάμε στη ρεσεψιόν, μετά πίσω στο δωμάτιο, και αν πάλι δεν λειτουργεί, στην premium ρεσεψιόν, κάτι που σε άλλες φυλακές πιθανόν να λέγεται δικαστικός περίπατος. Αλλά λειτουργεί και πάλι αμέσως μετά την πρώτη ενεργοποίηση - μάλλον λόγω καλής συμπεριφοράς - και μπορούμε να απολαύσουμε άλλη μια υπέροχη μέρα στην παραλία. Το βράδυ γίνεται συναυλία βιολιού, πράγμα που σημαίνει ότι ένας πολύ κακός βιολιστής μας πειράζει για δύο ώρες στο ηλεκτρικό του βιολί. Εμείς κλαίμε για έλεος, αλλά άλλοι πελάτες το απολαμβάνουν τόσο πολύ που του δίνουν ακόμα και φιλοδώρημα και χορεύουν «με χάρη» στους "ήχους". Χωρίς την παράστασή του, σίγουρα δεν θα μπορούσαμε ποτέ να αποχαιρετήσουμε το Hilton La Romana.

5.2. Αφού ένας φρουρός ελέγξει αυστηρά τα χαρτιά απελευθέρωσής μας, ένας φιλικός, χαρούμενος ταξιτζής μας οδηγεί στην ελευθερία. Η πτήση μας για το σπίτι είναι ήσυχη, υπάρχουν μόνο αναταραχές κατά τη διάρκεια του δείπνου, γκρρρρρ, και στις

6.2. φτάνουμε στο σπίτι ικανοποιημένοι και γεμάτοι εντυπώσεις, τις οποίες ελπίζω να σας περιέγραψα ικανοποιητικά. Μας έχουν απομείνει ακόμα μερικά πέσος, οπότε σίγουρα θα επισκεφθούμε ξανά τη Δομινικανή Δημοκρατία και τους υπέροχους ανθρώπους της!

Στο τέλος, μερικές ακόμη εντυπώσεις: κρασί που δίνει δύναμη, ωραίο φαγητό στο σπίτι του Willi και η κούνια του Jüti στο Morro de Montecristi με φόντο την Αϊτή.

